

РЕШЕНИЕ

№ 2984

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1603** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 17.12.2020 г. по НАХД № 13548 / 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 22 състав, е отменено наказателно постановление (НП) № НП 13-508-7 /01.04.2020 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на Многопрофилна болница за активно лечение П. О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район В., [улица], представлявано от управителя Ц. Д. Д., е наложена а имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 221, ал. 2 от Закона за здравето (ЗЗдр), за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 81, ал. 2, т. 4 от ЗЗдр.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в която се изразява искане решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно и своевременно уведомен, не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София – град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо като постановено по подадена от надлежна страна и в срок жалба срещу подлежащ на оспорване акт. Не се установяват съществени процесуални нарушения, както при проведеното първоинстанционно съдено производство, така и в административнонаказателно производство.

За да постанови решението си, Софийският районен съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля П. К., актосъставител и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на въззивния съд. При извършена проверка на Многопрофилна болница за активно лечение П. О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район В., [улица], представлявано от управителя Ц. Д. Д. е установено, че лечебното заведение е приело плащане по фактура № [ЕГН]/10.01.2019 г., с получател пациента П. К. Г., на стойност 1450,00 лв., в които са включени суми за финансови и административни услуги. Съставен е акт за установяване на административно нарушение № А 13-508-7/18.12.2019 г. /АУАН/, връчен срещу подпис на управителя на лечебното заведение, в който нарушението е квалифицирано като такова на чл. 86, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 81, ал. 2, т. 4 от ЗЗдр. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № НП 13-508-7 / 01. 04. 2020 г., от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор”. Решаващият съдебен състав е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, но при съществени процесуални нарушения, тъй като липсва конкретно описание на извършеното нарушение. За да отмени НП, районният съд е приел, че чл. 86, ал.1, т.1 от ЗЗдр е правна норма, която представлява принцип – тя е формулирана твърде общо и не съдържа конкретни задължения за лечебните заведения, следователно не може да бъде нарушена поради своето естество и не може да породи административнонаказателна отговорност сама по себе си, а чл. 81, ал. 2, т. 4 от ЗЗдр отново цитира принцип. Изложени са в решението мотиви, че няма изрична забрана за таксуване на пациентите да заплащат административни, финансови и счетоводни услуги, а напротив в чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ изрично се посочват недопустимите услуги и заплащането им, в които не попадат таксуваните от Многопрофилна болница за активно лечение П. О..

Настоящата касационна инстанция счита, че правилно от страна на районният съд е прието, че са налице съществени процесуални нарушения, тъй като действително липсва конкретно описание на извършеното нарушение както и посочване на нарушените правни норми. Описаните като нарушени разпоредби на чл. 86, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 81, ал. 2, т. 4 от ЗЗдр са общи и същите не съдържат конкретно задължение, което не е изпълнено, или забрана, която е нарушена. В случая, от страна на актосъставителя и административнонаказващия орган е следвало да се посочи конкретно нарушение по чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до

медицинска помощ, ако такава е налице, относно допустимите допълнителни разходи. От страна на актосъставителя и административнонаказващия орган е следвало да се посочи, че е налице нарушение именно чл. 24а, ал. 1 от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ, доколкото същата касае допустимите допълнителни разходи и включването на други разходи извън тях представлява нарушение на правата на пациентите. В тази връзка следва да се отбележи, че нормата на чл. 24а, ал. 1 от Наредбата изисква допълнително поисканите услуги, да са поискани от лицето, като не може да се приеме, че изброените в ценоразписа услуги по „поддръжка на компютърна система и софтуер“, „статистическа обработка“ и др. действително са поискани, независимо, че пациента се е подписал на ценоразписа. Необходимо е изрично да се отбележи в НП, че така калкулираните във фактурите плащания за тези „услуги“ представляват нарушение именно на горепосочената норма от наредбата. Принципно правилно от страна на административнонаказващия орган е прието, че разходите за финансови и административни услуги, не следва да се калкулират и заплащат от пациентите, независимо дали са уведомени предварително за ценоразписа, тъй като същите не попадат в обхвата на допълнително поисканите услуги по чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ. В същото време, обаче, в издаденото наказателно постановление липсва точно и конкретно описание на нарушението, както и относимите правни норми, поради което правилно е отменено от районния съд. Непосочването на точна правна квалификация, относима към извършените нарушения, бланкетното описване на разпоредби, без да е конкретизирано извършеното неправомерно деяние, води до неяснота относно това, в какво се изразява изпълнителното деяние, с което са нарушени правата на пациентите. От друга страна съдът не може да прецени дали е незаконосъобразно поведение на санкционираното лице и административно нарушение изобщо, което да предпоставя налагане на санкция. Нарушени са изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, които регламентират задължителните реквизити от формата на АУАН и НП и гарантират реализиране на правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността за съда да провери доказаността на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението и относимостта им към приложената санкционна норма. Порокът е от категорията на съществените, който във всички случаи е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като е довел до нарушаване правото на защита на нарушителя. При така установеното, касационният състав намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен закона като е отменено издаденото наказателно постановление, поради което решението следва да бъде оставено в сила. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.12.2020 г., постановено по НАХД № 13548 / 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.